

fældet, selv hvor han ikke fra første Færd har forsynet Ankeret, som han har været nødt til, at stille fra sig, med Bøie, ser jeg ikke, hvorfor en Angivelse fra Cierens Side af hans Eiendomsret til Ankeret skal tages mindre i Betragtning end den Angivelse, som finder Sted fra Finderens Side om, at han har fundet Ankeret og er den, som foreløbig har gjort Foranstaltninger til at faae det trukket op af Vandet. Men i ethvert Tilfælde er det klart, at det maa fordres, at den Bøie, som Finderen saaledes forsynet Ankeret med, skal være forsynet med et kjendeligt Mærke, der tillige angiver, hvornaar det er, at han har forsynet det fundne Anker med Bøie. Hvorledes skulde ellers Andre, der støde paa et Anker, som er forsynet med en flydende Bøie, vide, om denne Bøie er paahæftet, den Gang Ankeret af Skibsføreren blev stukket bort, af Cieren eller af Finderen, eller hvorledes skal han vide, om det er 8 eller 14 Dage siden, at Bøien er sat paa. Det forekommer mig derfor, at Bøien i alle Tilfælde maa angive Finderen's Navn, og naar det er, at Ankeret saaledes er blevet forsynet med Bøie. — Jeg kommer imidlertid nu til min Hovedsagte mod Forslaget, saaledes som det foreligger, og det er den Adskillelse, der er gjort mellem blinde Antere og Antere, der ere forsynede med Bøie, paa den Maade, som det er stet. Jeg maa tilstaa, at det er mig ikke ganske klart, hvorpaa man egentlig vil begrunde den forskjellige Retstilling, man giver med Hensyn til blinde Antere og Antere, der ere forsynede med Bøie. Jeg kan meget godt fatte, at man vil tillægge Opffikere af blinde Antere en større Bøieløn end den, man vil tillægge Opffikere af Antere, forsynede med Bøie, fordi Banfælgighederne i det første Tilfælde ere større end i det sidste; men hvorfor Cieren's Ret med Hensyn til et tabt Anker uden Bøie skal stilles overordentlig meget ringere end hans Ret med Hensyn til et Anker med Bøie, kan jeg ikke se. Naar man i den ældre Lovgivning overhovedet har givet særlige Regler med Hensyn til Antere, saa har man vistnok for en væsentlig Del gjort det af Hensyn til det Offentlige. Man har gjort det, fordi det var af Vigtighed, at Farvandede ikke bleve belemede med tabte Antere, og man er gaaet ud fra, at det var farligere for Farvandede at belemedes med de saakaldte blinde Antere, fordi blinde Antere lettere ere ubfattede for ikke at blive opffikede, end Tilfældet er med de med Bøie forsynede Antere. Men ser man Sagen i Forhold til Cieren, kan jeg ikke skjønne, at der er nogen Grund til at gjøre en saadan Forskjel, som her er gjort. Sagen er jo nemlig den, at i de allerfleste Tilfælde vil den ulykkelige Begivenhed eller de kritiske Omstændigheder, under hvilke et Anker tabes, føre til, at det bliver vanskeligt, for ikke at sige umuligt for den paagjældende Skibsfører at faae det Anker, som han mistet, forsynet med Bøie; men dette, at Omstændighederne gjøre det

vanskeligt eller umuligt for ham at iagttage en saadan Forsigtighedsregel, burde efter min Mening ikke høre til, at man paa den Maade, som her er Tilfældet, ligesom forshæfter hans Ret. Hvad forøvrigt Antere med Bøie angaar, da tror jeg, at Meningen om disse mindre Farlighed for Skibsfarten nu er en ganske anden, end den maaske har været for en Menneskealder siden; det er i det Mindste blevet forfikkret mig af Mænd, som jeg anser for særdeles praktiske og godt inde i disse Forhold, at Antere med flydende Bøie ere til stor Forulempelse navnlig for Dampskibsfarten i Sundet, idet Bøierne let kunne komme ind i Hjulene og Maskineriet og derved medføre stor Ulykke. Hovedsagen er imidlertid, at naar man saaledes stiller Finderen overordentlig gunstig med Hensyn til Opffikningen af blinde Antere, og derimod værner paa en ganske anden Maade f. Ex. ved Bekjendtgjørelser, lang Frist og beslige om Antere med Bøie, saa fremfalder man derved en Fristelse, som kan bevirke, at der i mange Tilfælde tilsyneladende kun vil blive Spørgsmaal om Antere uden Bøie, hvor der i Virkeligheden har været Antere med Bøie. Det er navnlig dette Hensyn, som har gjort, at de praktiske søyndige Medlemmer af den Sø- og Handelslovkommission, hvis Erklæringer ere blevne indhente af Justitsministeren, have paa det Stærkste holdt paa, at man ikke burde fastholde denne Forskjel mellem Antere med Bøie og Antere uden Bøie, fordi det gav Anledning til megen Svig og Uredelighed og medførte mange Fristelser. Det vil jo ses, at en Bøie paa mange Maader kan komme under Vandet og forvinde, og der er en stor Fristelse til at gjøre noget Saadant, naar Følgen af, at der ingen Bøie er ved Ankeret, er den, at Opffikeren stilles saa ulig gunstigere, end naar der er Bøie. Vil man ikke desto mindre fastholde en Adskillelse mellem disse to Ting, Antere med Bøie og Antere uden Bøie, saa kan jeg ikke negte, at det forekommer mig, at det vilde være temmelig nødvendigt at have i Loven en Straffebestemmelse for dem, som borttage Bøier ved Antere og derved forandre dem fra at være Antere med Bøie til blinde Antere. Der er jo i Plakaten af 14de November 1828 som bekjendt en Bestemmelse, som siger, at Politimesteren strax, naar der har fundet Anmeldelse Sted om Opffikning af Antere, skal anstille Undersøgelse om, hvorvidt der har været nogen Mislighed tilstede. Jeg antager, at Meningen med Bestemmelsen netop er at ville forebygge denne Misbrug, at man netop har havt Die for noget Saadant som det nys Dmtalte. Hvis man ikke sætter nogen særegen Straffebestemmelse ind i Loven, er det mig ikke ganske klart, hvilken Straffebestemmelse i den almindelige Straffelov man her vilde anse for passende, og i ethvert Tilfælde tror jeg, at det vilde være af praktisk Betydning, at man netop i denne Lov holdt de Paagjældende for Die, hvilket An-